

OTVORITEV BOHINJSKE ŽELEZNICE: DEŽELNI GLAVAR KRANJSKI OTON PL. DETELA POZDRAVLJA NADVOJVODA FRANA FERDINANDA NA JESENICAH.

FR. S. FINŽGAR :

POD SVOBODNIM SOLNCEM.

POVEST DAVNIH DEDOV.

XVII.

Stotniji, ki sta igrali pred Teodoro, sta se gostili ob vinu. Iztok pa ni okusil pijače, bežal je pred hrupom iz vojašnice, zasedel konja in odjezdil domov.

Zamišljen je sedel na majhnem vrancu. Hiše so plule mimo njega, s forov so se mu klanjali visoki obeliski, izmed šetajoče množice je vzklikal glas: „Iztokos! Iztokos!“ Obstala je gruča šetalcev in ga pozdravljala, po vsem Bizancu znanega zmagavca iz hipodroma. Toda Iztok je jezdil in ni slišal vzklikov in ni videl prijaznih oči. Z njim je plul duh Irenin in njene oči so se mu smehljale, kakor so se mu zažarile, ko je v slovo smel poljubiti njeno roko.

„Kako te ljubim, Irena!“ je zašepetal slovenski, ko se je sklonil s kodrasto glavo do njene bele roke. In čutil je, kako je

rahlo vzdrhtela roka, ko se je doteknil s kipečimi ustnicami in razumel je v duši, da bi mu sredi bogov onstran Donave Irena naslonila glavo na prsi in prisluškala njegovi pesmi o tihem klasju, po katerem hodi lepa Devana. Toda tukaj, sredi tiranske družbe, kjer se barbaru stopa na tilnik, kjer verujejo na druge bogove, kjer se radujejo okov in verig na rokah starejšin — tukaj ne sme Irena na njegove prsi.

Ali tedaj se mu je zjasnilo v duši. Kako preprosta misel — in še nikdar je ni mislil!

„Ko odide odtod — mora Irena z njim!“ Samemu sebi se je začudil. Ni poznal njenega rodu, videl jo je ob strani despojne že tretjič, a vendar ni trenutka dvomil, da mora Irena z njim v gradišče Slovenov, da te jasne oči ne sodijo drugam, kakor pod sinje, svobodno nebo, odkoder je zasijala vanje ob rojstvu nebeška modrina.

(DALJE.)